

Sygn. akt

## WYCIĄG Z PROTOKOŁU rozprawy apelacyjnej

Dnia 7 maja 2014r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Dorota Paszkiewicz

Sędziowie: SSA Dariusz Malak

SSA Włodzimierz Brazewicz (spr.)

Protokolant: Aleksandra Urbanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku

Andrzeja Błazejaka

rozpoznawał sprawę

**skazanego Z K**

**o wydanie wyroku łącznego**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku łącznego *Sądu Okręgowego w G*

z dnia stycznia 2014 r. sygnatura akt

Sprawę wywołano o godz. 11:30.

Na rozprawę nie stawił się skazany Z K, zawiadomiony prawidłowo. Stawił się jego obrońca z wyboru apl. adw. Tomasz Strzała z upoważnienia adw. Jacka Potulskiego, przedkłada upoważnienie do akt sprawy.

Treść protokołu pominięto (...).

Sąd postanowił:

1. na mocy art. 3 Ustawy o Trybunale Konstytucyjnym zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego z zapytaniem prawnym, czy art. 92 a kodeksu karnego zakazujący obejmowania wyrokiem łącznym orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej jest zgodny z art. 32 Konstytucji RP oraz z art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
2. na mocy art. 27 ustęp 2 a Ustawy o Trybunale Konstytucyjnym zgłosić udział Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w postępowaniu wszczętym na

skutek zadania powyższego pytania prawnego, wskazując Sędziego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku Włodzimierza Brazewicza jako umocowanego przedstawiciela Sądu,

3. akta sprawy przesłać do Trybunału Konstytucyjnego,
4. na mocy art. 98 § 2 k.p.k. odroczyć na czas 7 dni sporządzenie uzasadnienia postanowienia,
5. rozpoznanie sprawy odroczyć do czasu rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny zadanego pytania prawnego.



Na oryginale właściwe podpisy  
za zgodność:

STAŻYSTA

Z upoważnienia Kierownika Sekretariatu  
*Aleksandra Urbanowicz*

## Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G wyrokiem z dnia stycznia 2014 roku w sprawie połączył Z K między innymi kary wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w B w sprawie i Sądu Krajowego w G ( RFN) z dnia marca 2012 roku w sprawie , przejętego do wykonania postanowieniem Sądu Okręgowego w G z dnia października 2012 roku w sprawie i wymierzył karę łączną lat i miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Krajowego w G ( w sprawie ) wymierzono Z K karę łączną lat pozbawienia wolności.

Apelację od tego orzeczenia złożył obrońca skazanego, który wyrokowi Sądu I instancji zarzucił między innymi obrazę art. 92a k.k. poprzez nierozważenie przez Sąd I instancji różnych wariantów co do kolejności odbywania kar orzeczonych wobec skazanego Z K wyżej wymienionymi wyrokami w celu zweryfikowania, czy łączenie kar orzeczonych wskazanymi wyrokami jest rzeczywiście korzystne dla skazanego w kontekście warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Artykuł 92a Kodeksu karnego zabrania wymierzania kary łącznej co do skazań wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, natomiast Sąd Okręgowy w G orzeczeniem swoim zignorował zakaz wynikający z tej normy prawnej, co znalazło się w jednym z zarzutów apelacji wywiedzionej przez obrońcę skazanego. Do rozpoznania niniejszej sprawy jest niezbędne wykazanie, czy art. 92a k.k. jest zgodny z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 20 Karty Praw Podstawowych.

Artykuł 92a Kodeksu karnego został do polskiego systemu prawnego wprowadzony ustawą z dnia 20 stycznia 2011 roku z mocą obowiązującą od 8 maja 2011 roku. Wprowadzenie tej nowelizacji kodeksu karnego było konsekwencją implementacji przez Polskę decyzji ramowej Rady Europy

2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

W uzasadnieniu zmian do ustawy o zmianie Kodeksu Karnego oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2016) wskazano, że zmiana, modyfikacja lub uchylenie zagranicznego wyroku możliwe jest tylko przez państwo wydania orzeczenia, co jest oczywiste i nikt tego nie kwestionował, wynika to bowiem z wiążących Polskę umów międzynarodowych.

Na poparcie wprowadzenia art. 92a k.k. jako następstwa implementacji przez Polskę decyzji ramowej nr 2008/675/WSiSW powołano się na orzeczenie Sądu Najwyższego wydane w sprawie I KZP 26/06 (OSNKW 2006/12/109), jednak należy zwrócić uwagę, iż orzeczenie to zostało wydane w sprawie dotyczącej innej sytuacji, kiedy w Polsce miałyby być połączone wyroki wydane w innych państwach, a nie wypadek kiedy połączeniu miałyby podlegać wyrok wydany w państwie Unii Europejskiej z innymi wyrokami wydanymi w Polsce. Poza tym w wielu krajach Unii Europejskiej instytucja kary łącznej jest nieznaną prawu wewnętrznemu.

Trudno zgodzić się ze stanowiskiem, zgodnie z którym orzeczenie kary łącznej obejmującej skazanie w jednym z państw Unii Europejskiej i kary wymierzonej przez polski sąd zgodnie z zasadami obowiązującymi w polskim prawie będzie stanowiło ingerencję w wyrok wydany w państwie Unii Europejskiej.

Zasady wymiaru kary łącznej, kiedy wymierzona kara łączna nie może być łagodniejsza od najsurowszej z kar jednostkowych i nie może przewyższać sumy kar jednostkowych skutkuje tym, że kara wymierzona przez sąd państwa Unii Europejskiej nie uległaby żadnej modyfikacji i zostałaby wykonana w ramach orzeczonej kary łącznej.

Nowelizacja Kodeksu karnego i dodanie do niego przepisu art. 92a powoduje nierówną sytuację prawną w odniesieniu do osób skazanych przez sądy państw nie będących członkami Unii Europejskiej.

Obowiązujące w Polsce przepisy odnoszące się do wydawania wyroków łącznych nie przewidują w żadnym wypadku sytuacji, która zabraniałaby wydania wyroku łącznego uwzględniającego skazania wyrokami sądów polskich i innych państw, w sytuacji kiedy wyroki te zostały przejęte do wykonania w Polsce.

Zakaz taki nie wynika ani z artykułu 569 k.p.k., który mówi jedynie o wyrokach różnych sądów, nie zastrzegając aby były to jedynie sądy krajowe, a pamiętać należy, iż każdy z wyroków zagranicznych jest zawsze przejęty do wykonania w Polsce mocą postanowienia sądu okręgowego lub rejonowego w zależności od rodzaju orzeczonej kary, ani też z art. 85 Kodeksu karnego.

Artykuł 85 k.k. wskazuje, iż jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Jak więc wynika z cytowanego przepisu, również uregulowania Kodeksu karnego nie zawierają zastrzeżenia, iż karę łączną można wymierzyć jedynie w wypadku skazania przez sąd polski.

Poza tym, gdyby przepisy odnoszące się do wyroku łącznego (kary łącznej) należało interpretować jedynie w taki sposób, iż połączeniu mogą podlegać wyłącznie skazania przez sąd polski, to odrębne uregulowanie art. 92a k.k. byłoby zbędne. Zatem założenie, iż polski ustawodawca jest racjonalny prowadzi do wniosku, iż nie wprowadza on uregulowań prawnych, które nie mają na celu wywołania określonych skutków, a więc skoro w artykule 92a Kodeksu karnego zabronił łączenia orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, a nie odniósł się w żadnym z

przepisów do orzeczeń skazujących wydanych w państwach nie będących członkami Unii Europejskiej, przyjąć należy, że na takie orzeczenia zezwolił.

A skoro tak, to osoby skazane przez sądy państw Unii Europejskiej będą w innej, niejednokrotnie gorszej sytuacji niż te, które zostały skazane przez sądy państw nie będących członkami Unii Europejskiej.

Podobna sytuacja ma miejsce również w odniesieniu do uregulowań art. 114a Kodeksu Karnego, co w odniesieniu do skazań przez sąd państwa – członka Unii Europejskiej może doprowadzić do odpowiadania na terenie Polski w warunkach art. 64 k.k., podczas gdy skazanie przez sąd państwa nie będącego członkiem Unii Europejskiej takiego rygoru wywoływać nie będzie. Jednak to zagadnienie nie jest przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w niniejszej sprawie, dlatego też ten problem wykracza poza ramy zadanego pytania Trybunałowi Konstytucyjnemu. Zauważyć jednak należy, iż dokonana implementacja decyzji ramowej nr 2008/675/WSiSW w odniesieniu do skazań dokonanych przez sądy innego państwa Unii Europejskiej może spowodować zaostrenie wymierzonej kary w wypadku stwierdzenia powrotu do przestępstwa na skutek skazania w innym państwie UE, a jednocześnie nie daje korzyści, jakie mogą płynąć z wymierzenia kary łącznej.

Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi, iż wszyscy są równi wobec prawa, wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Od zasady tej Konstytucja RP nie przewiduje żadnych odstępstw ani wyjątków. Zasada uregulowana w art. 32 Konstytucji winna być interpretowana jako równość traktowania przez organy władzy publicznej, ale również jako równość w prawie, a więc takie stanowienie prawa, aby wszyscy byli przez nie jednakowo traktowani. Wynika z niego nakaz jednakowego regulowania sytuacji prawnej wszystkich osób znajdujących się w podobnej sytuacji faktycznej.

Odwołać w tym miejscu należy się do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wydanego w sprawie P 4/03, gdzie wskazano, iż zasada

równości daje się wyrazić w formule, w myśl której nie wolno tworzyć takiego prawa, które różnicowałoby sytuację prawną podmiotów, których sytuacja faktyczna jest taka sama. (*wyrok TK z dnia 7 czerwca 2004 r., P 4/03, OTK-A 2004, nr 6, poz. 55*)

Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym przez Trybunał Konstytucyjny reguła wyrażona w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP odnosi się zarówno do stosowania prawa, jak i stanowienia prawa, co wydaje się pozostawać w związku z niniejszą sprawą rozpoznawaną przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku (*por. postanowienie TK z dnia 24 października 2001 r., SK 10/01, OTK 2001, nr 7, poz. 225*)

Z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika, iż zasada równości wobec prawa polega na tym, że wszystkie podmioty prawa charakteryzuje się daną cechą istotną w równym stopniu, mają być traktowane równo, według równej miary, bez różnicowań dyskryminujących oraz faworyzujących. (*tak też L. Garlicki. J. Trzeciński - Równość wobec prawa w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego*)

Zasada ta ma odniesienie do sytuacji prawnej adresatów norm prawnych, nie zaś do ich sytuacji socjalnej, faktycznej, czy gospodarczej (*sprawa U 7/87, orzeczenie z dnia 9 marca 1988 roku, OTK 1988, nr 1, poz. 1*)

Inne pojmowanie zasady równości wobec prawa stanowiłoby zaprzeczenie istotnych elementów tej reguły to jest:

- równości wobec prawa oznaczającego nakaz równego traktowania przez władzę publiczną w procesie stosowania prawa;
- równości w prawie oznaczającą nakaz kształtowania treści prawa z uwzględnieniem zasady równości.

(*tak też B. Banaszek – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej – komentarz, wydanie 2, C.H. Beck 2012*)

Przenosząc ten fragment rozważań na grunt sprawy \_\_\_\_\_, w której wystosowane zostało niniejsze zapytanie, wydaje się, że niedopuszczalne

jest różnicowanie sytuacji prawnej skazanego, ubiegającego się o wydanie wyroku łącznego w zależności od tego, czy został skazany przez sąd jednego z państw będących członkiem Unii Europejskiej, czy też przez sąd państwa, które w Unii Europejskiej nie jest.

Dlatego też, zdaniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, to rozróżnienie wymaga kontroli ze strony Trybunału Konstytucyjnego, bowiem regulacje prawne wywołują różne skutki prawne. Skutki te nie są, jak się wydaje, zamierzonym efektem prac ustawodawczych. Celem uchwalenia art. 92a Kodeksu karnego była implementacja decyzji ramowej nr 2008/675/WSiSW, nie zaś różnicowanie sytuacji prawnej osób skazanych. Zamierzony efekt ustawodawcy mógł zostać osiągnięty bez wprowadzania do polskiego porządku prawnego artykułu 92a k.k., bowiem taki wymóg nie wynika ze wspomnianej decyzji ramowej.

Innym rozwiązaniem mogłaby być zmiana art. 569 § 1 k.p.k. poprzez taką jego modyfikację, aby warunki do wydania wyroku łącznego zachodziły jedynie w wypadku skazania przez sądy krajowe. Oczywiście to drugie rozwiązanie wydaje się być celowe w sytuacji, gdyby wolą ustawodawcy było zabronienie obejmowania węzłem wyroku łącznego orzeczeń wydawanych przez sądy innych państw.

Zdaniem sądu Apelacyjnego w Gdańsku zachodzą poważne wątpliwości, czy norma art. 92a Kodeksu Karnego była konieczna do implementacji do polskiego porządku prawnego decyzji ramowej nr 2008/675/WSiSW w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

W opinii Sądu zadającego niniejsze pytanie uregulowanie zawarte w art. 92a k.k. narusza prawa podmiotowe, bowiem do takich praw należałoby zaliczyć uregulowanie art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Do takiego wniosku prowadzi pogląd wyrażony przez J. Trzcńskiego w zdaniu odrębnym, złożonym w sprawie SK 10/01, zgodnie z którym zmiana Konstytucji



spowodowała wyraźne wprowadzenie w niej obok zasady równości, prawa do równego traktowania właśnie dlatego, aby podkreślić wyraźnie podmiotowy charakter art. 32 Konstytucji i przekreślić dotychczasowe wątpliwości powstałe na gruncie dawnych przepisów konstytucyjnych. (*por. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 października 2001 roku w sprawie SK 10/01, OTK 2001, nr 7 poz. 225*)

Decyzja ramowa nie jest umową międzynarodową i nie podlega ratyfikacji, nie będzie miał tym samym względem niej zastosowania art. 91 Konstytucji, jak i art. 615 k.p.k.

Decyzja ramowa dla wywoływania skutków w prawie wewnętrznym państwa - członka Unii Europejskiej wymaga jej implementacji.

Implementacja polega na podejmowaniu wszelkich działań, które zapewniłyby warunki dla efektywnego stosowania i kontroli przestrzegania prawa unijnego w krajowych porządkach prawnych. Z tego względu pojęcie implementacji decyzji ramowej (obecnie dyrektywy - po ratyfikacji Traktatu z Lizbony) nie obejmuje jedynie działań *stricto* legislacyjnych podejmowanych w poszczególnych państwach członkowskich, lecz również wszelkie inne czynności krajowych organów, mające na celu skuteczne stosowanie norm unijnych zawartych w dyrektywie (decyzji ramowej). (*por. E. Galewska - Implementacja dyrektyw telekomunikacyjnych, Kraków 2007*)

Podjęcie wszelkich działań w celu wprowadzenia decyzji ramowej do krajowego porządku prawnego oznacza konieczność podjęcia takich działań, które nie ograniczą się do wprowadzenia do wewnętrznego porządku prawnego kilku wybranych norm prawnych, czyniących zadość w sposób formalny obowiązkowi implementacji, ale dokonania tego w taki sposób, aby nie kolidowały one z porządkiem prawnym państwa dokonującego implementacji. Obowiązek ten w szczególności dotyczy zachowania zgody implementowanych decyzji ramowych z normami o charakterze praw podstawowych.

Dlatego też nie można w żadnym wypadku mówić o primacie decyzji ramowych nad prawem wewnętrznym, ani też przenosić wprost do porządku prawnego państwa Unii Europejskiej poszczególnych zapisów decyzji ramowej bez zbadania skutków implementacji dla innych podmiotów prawa, których sytuacja prawna tylko pozornie jest tożsama z przedmiotem regulacji decyzji ramowej, jednak stawiane są w dalece niekorzystnej sytuacji prawnej. Taka sytuacja miałaby bowiem miejsce jedynie wówczas, gdyby minął czas na dokonanie implementacji decyzji ramowej i zaczęłaby ona obowiązywać wprost. Nie można więc twierdzić, iż przepisy art. 92a k.k. i 569 k.p.k. pełnią jedynie rolę subsydiarną względem zapisów decyzji ramowej.

Podobny problem zgodności art. 92a k.k. występuje w odniesieniu do artykułu 20 Karty Praw Podstawowych.

Zgodnie z tzw. protokołem polsko – brytyjskim, odnoszącym się do Karty Praw Podstawowych stwierdza się, że „kiedy Karta odsyła do prawa lub praktyk krajowych, Karta będzie stosowana tylko w zakresie, w jakim prawa i zasady są już znane w prawie i praktyce krajowej, jak też jeżeli Karta będzie stosowana to nie może jej stosowanie podlegać kontroli ETS.

W doktrynie wskazuje się, że spisane w Karcie prawa podstawowe będą w pełni działały jako zasady ogólne prawa. W ten sposób Karta będzie mogła być w Polsce stosowana jako element interpretacyjny prawa i porównawczy dla prawa krajowego, będzie to jednak stosowanie ograniczone. W tej procedurze nie jest bowiem możliwe odrzucenie przepisów prawa krajowego niezgodnych z Kartą, czy narzucenie przez instytucje Unii ich modyfikacji w taki sposób, by były zgodne z Kartą. Jeżeli w procesie interpretacji organ krajowy zauważy różnicowanie, doprowadzenie do zgodności z Kartą Praw Podstawowych będzie mogło nastąpić jedynie poprzez zmianę linii interpretacyjnej norm krajowych w procesie stosowania prawa lub – gdy treść normy wyklucza możliwość przychylniej interpretacji - przez stosowną aktywność ustawodawcy krajowego opartą na woli politycznej sejmu. (*por. opinia w sprawie skutków*

prawnych Karty Praw Podstawowych z 17.03.2008 r., J. Barcz, <http://radalegislacyjna.gov.pl>)

Z opinią tą można polemizować, bowiem skoro uregulowanie art. 20 Karty Praw Podstawowych jest odzwierciedleniem prawa podstawowego, wyrażonego w art. 32 Konstytucji RP, należałoby przyjąć, iż Karta powinna być stosowana w zakresie, w jakim prawa i zasady są już znane w prawie i praktyce krajowej. Poza tym, nawet gdyby uznać trafność poglądu wyrażonego przez profesora Jana Barcza, to skierowanie pytania do Trybunału Konstytucyjnego jest skutecznym sposobem wpłynięcia na zmianę tej normy, w wypadku uznania ewentualnie jej niekonstytucyjności, bez konieczności odwoływania się do woli politycznej Sejmu.

Wskazać w tym miejscu należy się na opinię Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych z 2008 roku, Jana Borkowskiego, który stwierdził, iż *„KPP zawiera w większości prawa i wolności ujęte w Konstytucji RP lub w wiążących Polskę umowach międzynarodowych. Objęcie Polski protokołem w sprawie stosowania Karty Praw Podstawowych wobec Polski i Zjednoczonego Królestwa ma na celu zabezpieczenie przed ewentualną rozszerzającą interpretacją Karty i nie ma wpływu na jej wiążącą moc. Protokół nie zawiera żadnych twierdzeń dotyczących nieważności KPP, lecz jedynie zawęża dopuszczalność orzekania sądów unijnych i krajowych na podstawie karty o naruszeniu niektórych praw w niej zawartych, potwierdzając tym samym konieczność szanowania standardu krajowego ochrony praw podstawowych”* (za M. Książniakiewicz – *Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej: Protokół brytyjski i sprawozdanie ze stosowania KPP UE; Rocznik Integracji Europejskiej, 2012, nr 6*).

Dlatego też, w opinii Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, może zachodzić niezgodność art. 92 a k.k. z artykułem 20 Karty Praw Podstawowych, która zgodnie z artykułem 6 Traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

(Dz.U.U.E.C.07.306.1.) otrzymała taką samą moc prawną jak Traktat, a zastrzeżenia wynikające z tzw. protokołu polsko – brytyjskiego nie obejmują art. 20 KPP w zakresie odnoszącym się do niniejszej sprawy.

Wykładnia art. 20 KPP – zgodnie z opinią doktryny - może odnosić się do dwóch typów równości: równości stosowania prawa i równości w prawie. Stwierdzenie, że wszyscy są równi wobec prawa pozwala rozumieć przez to, że obowiązujące normy prawne powinny być stosowane wobec wszystkich jednakowo i bezstronnie, albo że nie powinny zawierać uregulowań dyskryminujących pewne grupy obywateli lub przyznawać przywileje innym grupom. (*por. W. Sadurski, Równość wobec prawa, PiP 1978, nr 8-9*)

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez profesora Andrzeja Wróbla równość wobec prawa wymaga, aby normy prawne były stosowane w ten sam sposób do wszystkich jednakowych przypadków. Nie ma więc znaczenia, jaką treść przyjmują przepisy, ważne jest jedynie to, aby znalazły one takie samo zastosowanie względem osób, które są równe z punktu widzenia cech relewantnych, określonych przez stosowną regułę. Ogólnie mówiąc, jednostki równe należy traktować równo, a nierówne nierówno. (*A. Wróbel – Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Komentarz (do art. 20), Wydawnictwo C.H. Beck, wydanie I, 2013*)

Zgodnie z powyższym poglądem, który również można odnieść do art. 32 Konstytucji RP, trudno mówić o nierówności jednostek tylko na tej podstawie, że jedna została skazana przez sąd państwa Unii Europejskiej, a druga przez sąd państwa nie będącego członkiem Unii Europejskiej.

Równość w prawie należy odnieść do treści przepisów prawnych, które nie powinny zawierać uregulowań dyskryminujących jedne grupy obywateli, lub przyznawać przywileje innym grupom (*A. Wróbel, jak wyżej*)

Zgodnie z art. 52 ust. 5 KPP przewidującym, iż postanowienia Karty zawierające zasady mogą być wprowadzane w życie przez unijne akty prawodawcze i wykonawcze oraz przez akty państw członkowskich, gdy

wykonywają one akty Unii Europejskiej, korzystając ze swych uprawnień. Przed sądami można się na nie powoływać jedynie w celu wykładni tych aktów i kontroli legalności. Dlatego też w doktrynie wyraża się pogląd, że sądy krajowe dokonując wykładni przepisów krajowych, implementujących prawo UE zgodnej z Kartą mają obowiązek zapewnić efektywność zasad w krajowym porządku prawnym (*W. Wróbel, O niektórych problemach sądowego stosowania Karty Praw Podstawowych, Karta Praw Podstawowych w europejskim i krajowym porządku prawnym, Warszawa 2009*)

W świetle powyższych uwag, w ocenie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy art. 92a Kodeksu karnego zakazujący obejmowania wyrokiem łącznym orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach Unii Europejskiej jest zgodny z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej jest niezbędne dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie o wydanie wyroku łącznego co do Z K

Z K jest pozbawiony wolności, odbywa długoterminowe kary pozbawienia wolności, między innymi orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w B w sprawie i Sądu Krajowego w G (RFN) z dnia marca 2012 roku w sprawie, przejętego do wykonania postanowieniem Sądu Okręgowego w G z dnia października 2012 roku w sprawie

Zasada wynikająca z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie nie kłóci się wystąpieniu z niniejszym pytaniem do Trybunału Konstytucyjnego, bowiem udzielenie odpowiedzi na zadane pytanie ma kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.



na oryginalne właściwe podpisy  
za zgodność:  
STAŻYSTA  
upoważnienia Kierownika Sekretariatu  
Aleksandra Urbanowicz